

רבינו יוסף קארו זיע"א
 בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
 נפטר מעולמו בשנת ה'ת"ק
 (שם אביו ר' אפרים ז"ל)

רבינו יוסף קארו

רבינו משה איסרל"ש זיע"א
 בעל מחבר ספר "דמ"א"
 נפטר מעולמו בשנת ה'ת"ק
 (שם אביו ר' ישראל ז"ל)

רבינו משה איסרל"ש

האם אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

כז

לחודש

אורח חיים החדשי

לימוד שולחן ערוך אורח חיים

לכל החודש - ח' עמודים ליום

כל השנה "הלכות" ב"כל יום"

חובטת לו שהוא "בן עולם הבא"!

גלייז

כ"ז

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. כדי שיוכיני התלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ישרות. ולידי דיעת התורה. ונהניני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנחלים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביהודא שלים בשם כל ישראל.

כז לחודש

המשך הלכות יום הכיפורים, סימן תרי – הדלקת נרות ביום כיפור

ג. בכל מקום מדליקין בבתי כנסיות ובבתי החולים: ומהגים בכל מקום להרבות נרות בבתי כנסיות ולהציע בגדים נאים בבית הכנסת. הגה: ומהגים שכל איש גדול או קטן עושה לו נר (מרדכי ומהרי"ו) גם נר נשמה לאביו ולאמו שמתו (כל בו) וכן נכון וכן כתבו מקצת רבוותא ואם כבר נרות אלו ביום הכיפורים אין לומר לנכרי שיחזור וידליקם (מהרי"ל ומהרי"ו). מי שכבה נרו ביום כיפור, יחזור וידליקנו במוצאי יום כיפור, ואל יכבנו עוד, אלא יניחנו לדלוק עד גמירא, וגם יקבל עליו שכל ימיו לא יכבה במוצאי יום הכיפורים נרו, לא הוא ולא אחר (כך נמצא במנהגים ישנים). ויש אומרים שיש להציע השולחנות ביום כיפור כמו בשבת (מרדכי ומנהגים), וכן נוהגין. יש שכתבו שנהגו ללבוש בגדים לבנים נקיים ביום כיפור, דוגמת מלאכי השרת, וכן נוהגין ללבוש הקיטל שהוא לבן ונקי, גם הוא בגד מתים, ועל ידי זה לב האדם נכנע ונשבר (דברי עצמו מהגהות מיימוני פרק ד' דשבת עשור):

סימן תריא – שליל יום הכיפורים דינו כיומו, ובו ב' סעיפים

א. יום הכיפורים לילו כיומו לכל דבר ומה הם הדברים האסורים בו מלאכה אכילה שתיה רחיצה סיכה נעילת הסנדל תשמיש המטה ואין חיוב כרת אלא על מלאכה ואכילה ושתיה:
 ב. כל מלאכה שחייבים עליה בשבת חייבים עליה ביום הכיפורים וכל שבשבת פטור אבל אסור גם ביום הכיפורים כן אלא

שבשבת זדונו בסקילה ויום הכיפורים זדונו בכרת וכל שאסור לטלטלו בשבת אסור לטלטלו ביום הכיפורים. והתירו לקנב ירק (פירוש לחתוך מן הירק התלוש) ולפצוע אגוזים מן המנחה ולמעלה כשחל בחול והאידינא נהגו לאסור. הגה: אם נפלה דליקה ביום כיפור מותר להציל סעודה אחת לצורך לילה כמו שמציל בשבת לסעודת מנחה (ר"ן פרק כל תבאי). וכבר נתבאר סימן של"ד כיצד נוהגין בזמן הזה בדליקה בשבת והוא הדין ביום כיפור ונהגו שהתינוקות משחקים באגוזים (אגודה ומהרי"ל) ואין למחות בידם אפילו קמד מנחה ונשתרבו המנהג מדין הפצעת אגוזים הנזכר (דברי עצמו):

סימן תריב – איסור אכילה ביום הכיפורים, ושיעור כמותה, ובו ו' סעיפים

א. האוכל ביום הכיפורים ככוחת הגסה חייב והוא פחות מכביצה מעט ושיעור זה שווה לכל אדם בין לננס בין לעוג מלך הבשן:
 ב. כל האוכלים מצטרפים לשיעור זה אפילו מלח שעל הבשר וציר שעל ירק אבל אכילה ושתיה אינן מצטרפות:
 ג. אכל וחזר ואכל אם יש מתחלת אכילה ראשונה עד סוף אכילה אחרונה כדי אכילת פרס מצטרפין ואם לאו אין מצטרפין:
 ד. שיעור אכילת פרס יש אומרים ארבע ביצים ויש אומרים שלש ביצים (שוחות, רשב"א):
 ה. הא דבעינן שיעור היינו לחיוב כרת או חטאת אבל איסורא איכא בכל שהוא:
 ו. אכל אוכלים שאינם ראויים לאכילה או שאכל אכילה גסה כגון מיד על אכילה

שאכל ערב יום הכיפורים עד שקץ במזונו פטור. הגה: ואם אכל מאכלים מבושמים או מתובלים על אכילתו חייב דרווחא לבסומי שכחא (כל בו). ואסור ביום כיפור לטעום דבר להפליט אפילו עצי בשמים ועיין לעיל סימן תקס"ז סעיף ג' בהג"ה:

ז. אכל עלי קנים פטור ולולבי גפנים שלבלבו קודם ראש השנה פטור דעץ בעלמא הם ואם לבלבו (בארץ ישראל) מראש השנה ועד יום הכיפורים חייב:

ח. כס (פירוש שכסס ופצע אותם בשינוי) פלפלי או זנגבילא אם הם יבשים פטור דלא חזו לאכילה ואם הם רטובים חייב:

ט. השותה ביום הכיפורים מלא לוגמיו (פירוש מלא פיו) חייב ומשערים בכל אדם לפי מה שהוא הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו ולא מלא לוגמיו ממש אלא כדי שישלכנו לצד אחד בפיו ויראה כמלא לוגמיו והוא פחות מרביעית באדם בינוני וכל המשקים מצטרפים לכשיעור. הגה: שתי משקין שאין ראויין לשתיה כגון ציר או מוריים וחומץ חי פטור אבל חומץ מזוג חייב (טור):

י. שתי מעט וחזר ושתה אם יש מתחלת שתיה ראשונה עד סוף שתיה אחרונה כדי שתיה רביעית מצטרפין לכשיעור ואם לאו אין מצטרפין ויש אומרים ששיעור צירוף השתיות כדי אכילת פרס כמו צירוף אכילות. הגה: מותר ליגע ביום הכיפורים באוכלין ומשקים וליתן לקטנים ולא חיישינן שיאכל או ישתה אם יגע (תרומת הדשן סימן קמ"ז):

סימן תריג – איסור רחיצה ביום כיפור,
ובו י"ב סעיפים

א. אסור לרחוץ ביום הכיפורים בין בחמין בין בצונן ואפילו להושיט אצבעו במים אסור ואם היו ידיו או רגליו או שאר גופו מלוכלכים בטיט או בצואה או שנטף דם מחוטמו מותר לרחצם שלא אסרו אלא רחיצה של תענוג:

ב. נוטל אדם ידיו שחרית ומברך על נטילת ידים ויזהר שלא יטול אלא עד סוף קשרי אצבעותיו (ולא יכוין להנאת רחיצה רק להעביר הרוח רעה מעל הידים) (הגהות מיימוני):

ג. אם הטיל מים ושפשף בידו או עשה צרכיו וקנח מותר לרחוץ הוזהר ליה ידיו מלוכלכות (ורוחץ עד סוף קשרי אצבעותיו). ואם רוצה להתפלל אפילו לא קנח נמי מותר ליטול עד סוף קשרי אצבעותיו. הגה: וכן כהן העולה לדוכן נוטל ידיו אף על פי שהן טהורות דכל רוב רחיצה שאינו מכוון בה לתענוג מותרת (הגהות מיימוני פרק ב' מהלכות יום כיפור מהרי"ל). ולכן אפילו בא מן הדרך ורגליו כהות מותר לרחצן (בית יוסף בשם הגהות מיימוני וסמ"ג וטור הלכות תשעה באב):

ד. מי שהוא אסטניס ואין דעתו מיושבת עליו עד שיקנח פניו במים מותר. הגה: ונהגו בזה להחמיר ואפילו ברחיצת העינים שהיא קצת רפואה נהגו להחמיר (מהרי"ל). ואסור לרחוץ פיו ביום הכיפורים כמו שנתבאר לעיל סימן תקס"ז סעיף ג':

ה. ההולך לבית המדרש או להקביל פני אביו או רבו או מי שגדול ממנו בחכמה או לצרכי מצוה יכול לעבור במים עד צוארו בין בהליכה בין בחזרה ובלבד שלא יוציא ידו מתחת שפת חלוקו להגביה שולי חלוקו על זרועו והוא שלא יהיו המים רודפים דאם כן אף בחול אסור מפני הסכנה אפילו אם אינם מגיעים אלא עד מתנים:

ו. הא דשרי לעבור בגופו במים לדבר מצוה דוקא לעבור בגופו במים עצמן אבל לעבור בספינה קטנה יש מי שאוסר:

ז. הרב אסור לעבור במים כדי לילך אצל תלמידו:

ח. ההולך לשמור פירותיו מותר לעבור במים בהליכה אבל לא בחזרה. הגה: וכל מקום דמותר לעבור במים אפילו היה לו דרך

שיכול להקיף ביבשה מותר לעבור דלמעט בהילוך עדיף טפי (אור זרוע):

ט. אסור להצטנן בטיט לח אם הוא טופח על מנת להטפוח ואסור להצטנן בכלים שיש בהם מים אפילו הם חסרים בין של חרס בין של מתכת אבל אם הם רקים מותר וכן בפירות ובתינוק. הגה: ואסור לשרות מפה מבעוד יום ולעשותה כמין כלים נגובים ולהצטנן בה ביום כיפור דחיישינן שמא לא תנגב יפה ויבא לידי סחיטה (הגהות מיימוני פרק ב' ומרדכי וסמ"ק ומנהגים). החולה רוחץ כדרכו אף על פי שאינו מסוכן (רמב"ם):

י. כלה כל שלשים יום מותרת לרחוץ פניה:

יא. מי שראה קרי בזמן הזה ביום הכיפורים אם לח הוא מקנחו כמפה ודיו ואם יבש הוא או שנתלכלך רוחץ מקומות המלוכלכים בו לבד ומתפלל ואסור לרחוץ גופו או לטבול אף על פי שבשאר ימות השנה הוא רגיל לטבול לתפלה:

יב. בזמן הזה אסור לאשה לטבול ביום הכיפורים אפילו הגיע זמן טבילתה בו ביום:

סימן תריד – דיני סיכה ונעילת הסנדל,
ובו ד' סעיפים

א. אסור לסוך אפילו מקצת גופו ואפילו אינו אלא להעביר הזוהמא אבל אם הוא חולה אפילו אין בו סכנה או שיש לו חטטין בראשו מותר:

ב. אסור לנעול סנדל או מנעל של עור אפילו קב הקיטע וכיוצא בו אפילו של עץ ומחופה עור אסור אבל של גמי או של קש או של בגד או של שאר מינים מותר אפילו לצאת בהם לרשות הרבים. (ומותר לעמוד על כרים וכסתות של עור ומכל מקום המחמיר תבא עליו ברכה) (מרדכי דיומא ותרומת הדין סימן קמ"ט):

ג. החיה כל שלשים יום מותרת לנעול את הסנדל והחולה כיוצא בה אף על פי שאין בו סכנה וכן מי שיש לו מכה ברגליו:

ד. מותר כל אדם לנעול סנדל מחמת עקרב וכיוצא בו כדי שלא ישכנו אם מצויים שם עקרבים או דברים הנושכים. הגה: ואם ירדו גשמים ורוצה לילך לביתו מבית הכנסת או להיפך והוא איסטניס מותר לנעול מנעליו עד שמגיע למקומו (מהרי"ל):

סימן תרטו – יום הכיפורים אסור
בתשמיש המטה, ובו ב' סעיפים

א. יום הכיפורים אסור בתשמיש המיטה ואסור ליגע באשתו כאילו היא נדה וכן אסור לישן עם אשתו במטה:

ב. הרואה קרי כליל יום הכיפורים ידאג כל השנה ואם עלתה לו השנה מובטח לו שהוא בן העולם הבא:

סימן תרטז – הקטנים מתי יתחילו
להתענות, ובו ב' סעיפים

א. התינוקות מותרים בכל אלו חוץ מבעילת הסנדל שאין חוששין כל כך אם לא ינעלו. הגה: ומותר לומר לעובד כוכבים לרחצן ולסוכן אבל להאכילם אפילו בידים שרי (טור):

ב. קטן (הבריא) בן תשע שנים שלימות וכן עשר שנים שלימות מחנכין אותו לשעות כיצד היה רגיל לאכול בשתי שעות ביום מאכילין אותו בשלשה היה רגיל לאכול בשלש מאכילין אותו בארבע, לפי כח הבן מוסיפין לענות אותו בשעות (והוא הדין לקטנה הבריאה) (טור). בן אחת עשרה בין זכר בין נקבה מתענין ומשלימין מדברי סופרים כדי לחנכן במצות. הגה: ויש אומרים שאינן צריכין להשלים מדרבנן כלל (ר"ן ואור זרוע והגהות מיימוני בשם הלכות גדולות ורוקח ורא"ם) ויש לסמוך עלייהו בנער שהוא כחוש ואינו חזק להתענות (תרומת הדין סימן קנ"ה). וכל מקום שמחנכין אותו באכילה כן מחנכין אותו ברחיצה וסיכה (טור). בת שנים עשרה ויום אחד ובן שלש עשרה ויום אחד שהביאו שתי שערות הרי הם כגדולים לכל מצות ומשלימים מן התורה אבל אם לא הביאו שתי שערות עדיין קטנים הם ואינן משלימים אלא מדברי סופרים. הגה: ואפילו הוא רך וכחוש צריך להשלים דחיישינן שמא נשרו השערות (תרומת הדין סימן קנ"ה). קטן שהוא פחות מבן תשע אין מענין אותו ביום כיפור כדי שלא יבא לידי סכנה. הגה: אפילו אם רוצה להחמיר על עצמו מוחין בידו (כל בו):

סימן תריז – דין עוברת ומניקה ויולדת
ביום הכיפורים, ובו ד' סעיפים

א. עוברת ומניקות מתענות ומשלימות ביום הכיפורים:

ב. עוברת שהריחה (ופניה משתנים אף על פי שלא אמרה צריכה אני) (רבינו ירוחם נתיב כ"ז) לוחשין לה באונה שיום הכיפורים הוא

הנה מובא פאן ספר שו"תן ערוך אורח חיים מחוץ ל"ב החודש. שמונה עמודים ליום. כן יגמור כל אורח חיים מדי חודש בתדוש. ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בתי פנסיות ובתי מדרשות. ובשמות. וכל החברים וידידים. לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הש"ס" בכל יום. שהוא "תורה לשמה!" וכל המזכה את הרבים כ"ז לחודש – עמוד ב זוכה לפרסים צדיקים!

אם נתקררה דעתה בזכרון זה מוטב ואם לאו מאכילין אותה עד שתתישב דעתה:

ג. כל אדם שהריה מאכל ונשתנו פניו מסוכן הוא אם לא יתנו לו ממנו ומאכילין אותו ממנו:

ד. יולדת תוך שלשה ימים לא תתענה כלל משלשה עד שבעה אם אמרה צריכה אני מאכילין אותה מכאן ואילך הרי היא ככל אדם וימים אלו אין מונין אותם מעת לעת כגון אם ילדה בשבעה בתשרי בערב אין מאכילין אותה ביום הכיפורים אם לא אמרה צריכה אני אף על פי שלא שלמו לה שלשה ימים עד יום כיפור בערב משום דכיון שנכנס יום רביעי ללידתה מקרי לאחר שלשה:

סימן תריח – דין חולה ביום הכיפורים, ובו ו' סעיפים

א. חולה שצריך לאכול אם יש שם רופא בקי אפילו הוא עובד כוכבים שאומר אם לא יאכילו אותו אפשר שיכבד עליו החולי ויסתכן מאכילין אותו על פיו ואין צריך לומר שמא ימות אפילו אם החולה אומר אינו צריך שומעים לרופא ואם החולה אומר צריך אני אפילו מאה רופאים אומרים אינו צריך שומעין לחולה:

ב. רופא אחד אומר צריך ורופא אחד אומר אינו צריך מאכילים אותו. הגה: והוא הדין לשנים כנגד שנים ואפילו קצתן יותר בקיאיין מקצתן, כן נראה לי:

ג. ואם החולה ורופא אחד עמו אומרים שאינו צריך ורופא אחר אומר צריך או שהחולה אינו אומר כלום ורופא אחד אומר צריך ושנים אומרים אינו צריך אין מאכילין אותו:

ד. אם שנים אומרים צריך אפילו מאה אומרים אינו צריך ואפילו החולה אומר עמהם שאינו צריך מאכילין אותו מאחר ששנים אומרים צריך. הגה: והוא הדין אם החולה ורופא אחד עמו אומרים צריך אף על פי שמאה רופאים אומרים אינו צריך מאכילין אותו (טור) ולא חיישינן דהחולה אומר צריך משום דמאמין לרופא זה שאומר צריך (בית יוסף בשם מהרי"א):

ה. אם החולה אומר אינו צריך והרופא מסופק מאכילין אותו אבל אם הרופא אומר אינו צריך והחולה אומר איני יודע אין מאכילין אותו:

ו. אם הרופא אומר שאינו מכיר את החולי הרי הוא כאדם דעלמא ואין דבריו מעלין ולא מורדיין. הגה: מיהו אם נחלש הרבה עד שנראה לרוב בני אדם שאצלו שהוא מסוכן אם לא יאכל מאכילין אותו (איסור והיתר):

ז. כשמאכילין את העוברות או את החולה מאכילין אותם מעט מעט כדי שלא יצטרף לשיעור הלכך מאכילין אותו כשני שלישי ביצה בינונית וישהו כדי אכילת ארבעה ביצים והשתיה יבדקו בחולה עצמו כמה היא כדי שישלקנו לצד אחד ויראה כמלא לוגמיו:

ח. וישקוהו פחות מאותו שיעור וישהו בין שתיה לשתיה כדי אכילת ארבעה ביצים ולפחות יהו בין שתיה לשתיה כדי שיעור שתית רביעית ואם אמדוהו שאין השיעורים הללו מספיקים לו או שהחולה אומר כן או שנסתפקו בדבר מאכילין ומשקים אותו כל צרכו (מיד):

ט. מי שאחזו בולמוס והוא חולי שבא מחמת רעבון וסימנו שענינו כהות ואינו יכול לראות מאכילין אותו עד שיאורו עיניו ואם אין שם מאכל של היתר מאכילין אותו מאכל איסור ואם יש כאן שני מיני איסורים אחד חמור מחבירו מאכילין אותו הקל תחלה. הגה: אם צריך לבשר ויש כאן בהמה שצריכין לשוחטה ובשר נבלה מוכנת עיין לעיל סימן שכ"ח סעיף י"ד:

י. חולה שאכל ביום הכיפורים ונתישב דעתו בענין שיכול לברך צריך להזכיר של יום הכיפורים בברכת המזון שאומר יעלה ויבוא בכונה ירושלים:

סימן תריט – סדר ליל יום הכיפורים, ובו ו' סעיפים

א. ליל יום הכיפורים נוהגים שאומר שליח צבור בישיבה של מעלה ובישיבה של מטה על דעת המקום ועל דעת הקהל אנו מתירין להתפלל עם העבריינים ונוהגים שאומר כל נדרי וכו' ואחר כך אומר שהחיינו בלא כוס. הגה: ואחר כך מתפללים ערבית ונוהגים לומר כל נדרי בעודו יום וממשיך בניגונים עד הלילה ואומרים אותו שלשה פעמים וכל פעם מגביה קולו יותר מבראשונה (מהרי"ל). וכן אומר השליח ציבור שלש פעמים ונסלח לכל עדת וגו' והקהל אומרים שלשה פעמים ויאמר ה' סלחתי כדברך (מנהגים). ואל ישנה אדם

ממנהג העיר אפילו בניגונים או בפיוטים שאומרים שם (מהרי"ל):

ב. בליל יום הכיפורים ומחרתו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בקול רם:

ג. אם חל בשבת אומרים ויכולו וברכה אחת מעין שבע וחותרם מקדש השבת ואינו מזכיר של יום הכיפורים. (ואין אומרים אבינו מלכנו בשבת אבל שאר הסליחות והתחינות אומר כמו בחול) (ריב"ש סימן תקי"ב ומנהגים):

ד. צריך להעמיד אחד לימין שליח ציבור ואחד לשמאלו:

ה. יש שעומדים על רגליהם כל היום וכל הלילה:

ו. נוהגים ללון בבית הכנסת ולומר שירות ותשבחות כל הלילה. הגה: וטוב לישן רחוק מן הארון (מרדכי) ומי שאינו רוצה לומר שירות ותשבחות לא ישן שם (מהרי"ו). והחזנים המתפללים כל היום היום לא יעורו כל הלילה כי מאבדין קולם כשאינם ישנים (מהרי"ל):

סימן תרכ – מנהג יפה לקצר בתפלת שחרית, ובו סעיף אחד

א. טוב לקצר בפיוטים ובסליחות שחרית כדי למהר בענין שיתפללו מוסף קודם שבע שעות:

סימן תרכא – סדר קריאת התורה ומילה ביום כיפור, ובו ו' סעיפים

א. מוציאין שני ספרים בראשון קורים ששה בפרשת אחרי מות עד ויעש כאשר צוה ה' ואם חל בשבת קורים שבעה ומפטיר קורא בשני בפנחס ובעשור לחודש ומפטיר בישעיה ואמר סלו סלו פנו דרך עד כי פי ה' דבר:

ב. מילה ביום הכיפורים מלין בין יוצר למוסף אחר קריאת התורה ולאחר המילה אומרים אשרי (והמנהג למול אחר אשרי) (מנהגים). ואם הוא במקום שצריך לצאת מבית הכנסת אין מלין עד אחר חזרת ספר תורה וחזורים ואומרים קדיש:

ג. מברכין על המילה בלא כוס. (ויש אומרים דמברכין בכוס ונותנין לתינוק הנימול וכן נוהגין):

ד. במוסף אומר שליח ציבור סדר עבודה. הגה: ונוהגין ליפול על פניהם כשאומרים והכהנים והעם גם בעלינו לשבח אבל שליח

הנה מובא פאן ספר שו"ת ערוך אורח חיים מחולק לפי החודש. שמונה עמודים ליום. כף יגמור כל אורח חיים מדי חודש בתדשו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם גבתי פנסיות וגבתי מדקשות. ובשמחות. ויזכה החברים וידידים. לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הש"ס" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים כ"ל לחודש – עמוד ג זוכה לפנים צדיקים!

ציבור אסור לעקור ממקומו בשעת התפלה כדי ליפול על פניו ויש למחות ביד העושים כן:

ה. סדר הוידיי הטאתי עויתי פשעתי:

ו. נהגו לידור צדקות ביום הכיפורים בעד המתים: (ומזכירין נשמותיהם, דהמתים גם כן יש להם כפרה ביום הכיפורים) (מרדכי):

סימן תרכב – סדר תפלת מנחה, ובו ד' סעיפים

א. למנחה אומר אשרי ובא לציון ואין אומרים ואני תפלתי אפילו אם חל להיות בשבת. הגה: ואין אנו נוהגין לומר אשרי ובא לציון קודם מנחה רק קודם נעילה וכן כתבו קצת רבנותא (מרדכי והגהות מיימוני סוף ספר אהבה וסוף הלכות יום כיפור וכל בו ומנהגים). ואין אומרים אין כאלהינו ביום כיפור (מנהגים):

ב. ומוציאין ספר תורה וקורים שלשה בפרשת עריות עד סוף הפרשה והשלישי מפטיר ביונה ומסיים מי אל כמוך ומברך לפניה ולאחריה ואם חל בשבת מזכיר בה של שבת וחותרם בשל שבת. הגה: ואין אומרים על התורה ועל העבודה במנחה (הגהות מיימוני סוף הלכות יום כיפור ומנהגים ומנהגים והגהות מרדכי):

ג. אם חל בשבת אומרים צדקתך ואומרים אבינו מלכנו. הגה: ובמדינות אלו אין אומרים צדקתך ולא אבינו מלכנו:

ד. אין נושאין כפים במנחה ביום הכיפורים וכהן שעבר ועלה לדוכן הרי זה נושא כפיו ואין מורידין אותו:

סימן תרכג – סדר תפלת נעילה, ובו ו' סעיפים

א. לנעילה אומר אשרי וקדיש ואינו אומר ובא לציון. הגה: וכבר כתבתי דהמנהג במדינות אלו לומר אשרי ובא לציון קודם נעילה:

ב. זמן תפלת נעילה כשהחמה בראש האילנות כדי שישלים אותה סמוך לשקיעת החמה וצריך שלח ציבור לקצר בסליחות ופסוקים שבאמצע התפלה וגם אין לו למשוך בתפלת נעילה כל תיבה ותיבה כדרך שמושך בשאר תפלות כדי שיגמור קודם שקיעת החמה (ואומר במקום כתבנו חתמנו) (טור):

ג. אם חל בשבת מזכיר בה של שבת אבל בוידיי שלאחר התפלה אין מזכירים בו של שבת והני מילי יחיד אבל שלח

ציבור כיון שאמרו בתוך תפלתו מזכיר בו של שבת ואם לא הזכיר בזה אין מחזירין אותו:

ד. אומר כתר כמו במוסף:

ה. נושאים כפים בנעילה (והמנהג במדינות אלו שלא לישא כפיו ואומרים אבינו מלכנו):

ו. בסוף הסליחות אומרים שבע פעמים ה' הוא האלהים (ופעם אחת שמע ישראל, ושלוש פעמים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד) (מנהגים) (ועיין לעיל סימן ס"א). ותוקעים תשר"ת. הגה: ויש אומרים שאין לתקוע רק תקיעה אחת (מרדכי והגהות מיימוני סוף הלכות יום כיפור ואגור) וכן נוהגין במדינות אלו ותוקעין לאחר שאמר קדיש לאחר נעילה וקצת מקומות נהגו לתקוע קודם קדיש:

סימן תרכד – סדר מוצאי יום הכיפורים, ובו ה' סעיפים

א. מתפללים תפלת ערבית ואומר הבדלה בחונן הדעת:

ב. צריך להוסיף מחול על הקודש גם ביציאתו שימתינו מעט אחר יציאת הכוכבים:

ג. מבדילים על הכוס ואין מברכים על הבשמים אפילו אם חל להיות בשבת:

ד. מברכים על האור ואין מברכים במוצאי יום הכפורים על האור שהוציאוהו עתה מן האבנים ויש אומרים שמברכים עליו מעמוד ראשון ואילך:

ה. ישראל שהדליק מעובד כוכבים אין מברכים עליו במוצאי יום הכיפורים אף על פי שבמוצאי שבת מברכין עליו שאין מברכין במוצאי יום הכיפורים אלא על האור ששבת מבעוד יום ממש או על האור שהודלק ממנו וכן נהגו להדליק מעששית של בית הכנסת ומיהו אפילו אם הודלק ביום הכיפורים אם הודלק בהיתר כגון לחולה יכולים לברך עליו.

הגה: יש אומרים להבדיל על נר של בית הכנסת (המגיד פרק כ"ט ואבודרהם ואור זרוע) ויש אומרים שאין להבדיל עליו אלא מדליקין נר אחר ממנו והנכון להבדיל על שניהן ביחד דהיינו להדליק נר אחד מנר בית הכנסת ולא יבדיל על נר עצמו של בית הכנסת לחוד (מהרי"ל) ושאר דיני נר עיין לעיל סימן רצ"ח ואוכלים ושמים במוצאי יום הכיפורים דהוי קצת יום טוב (טור מהרי"ו אור זרוע). ויש מחמירים לעשות שני ימים יום כיפור ויש לזה התרה ואין לנהוג בחומרא זו משום דיש לחוש שיבא לידי סכנה (אור זרוע). מי

שמתענה תענית חלום למחרת יום כיפור אין צריך להתענות כל ימיו (מנהגים). אין אומרים תחינות ולא צדקתך וצדקתך מיום כיפור עד סוכות והמדקקים מתחילים מיד במוצאי יום כיפור בעשיית הסוכה כדי לצאת ממצוה אל מצוה (מהרי"ל ומנהגים והגהות מיימוני פרק ב' דברכות מהרי"ו):

הלכות סוכה

סימן תרכה, ובו סעיף אחד

א. בסוכות תשבו שבעת ימים וגו' כי בסוכות הושבתי את בני ישראל הם ענני כבוד שהקיפם בהם לבל יכם שרב ושמש. ומצוה לתקן הסוכה מיד לאחר יום כפור דמצוה הבאה לידו אל יחמיצנה (מהרי"ל):

סימן תרכו – העושה סוכה תחת האילן או תחת הגג, ובו ג' סעיפים

א. (אין לעשות סוכה תחת בית או אילן). והעושה סוכתו תחת האילן יש אומרים שאם האילן צלתו מרובה מחמתו פסולה בכל ענין אף אם הסוכה צלתה מרובה מחמתה אבל אם האילן חמתו מרובה מצלתו אם הסוכה צלתה מרובה מחמתה בלא אילן כשרה אפילו לא השפיל הענפים למטה לערבם עם סכך הסוכה אבל אם אין הסוכה צלתה מרובה מחמתה אלא על ידי האילן צריך שישפיל הענפים ויערבם עם הסכך בענין שלא יהיו ניכרים ויהא סכך רבה עליהם ומבטלן ויש אומרים שאפילו אם הסוכה צלתה מרובה מחמתה בלא האילן והאילן חמתו מרובה מצלתו אם ענפי האילן מכוונים כנגד סכך הכשר פסולה בין שהאילן קדם בין שהסוכה קדמה כיון שענפי האילן מכוונים כנגד סכך הכשר. הגה: מיהו אם השפיל הענפים למטה ועירבן עם הסכך שאינן ניכרין בטלין והסוכה כשרה (הרא"ש והר"ן) וכן אם הניח סכך הכשר על סכך הפסול מיקרי עירוב וכשר (מרדכי פרק קמא דסוכה). אבל אם הענפים כנגד האויר שבין הסכך הכשר (או שהסכך הרבה שאפילו ינטל נגד האילן נשאר כשיעור) (טור) כשרה הואיל וצל הכשר הוא מרובה מחמתה שאפילו אם ינטל האילן יש שיעור בכשר להכשירו וכלל זה לא שאני לן בין קדם האילן לקדם הסכך דין אחד להם:

ב. אם קצץ האילן להכשירו ולהיות הוא עצמו מהסיכוך כשר והוא שינענעו

הנה מובא פאן ספר שו"ת ערוך אורח חיים מחולק לפי החודש. שמונה עמודים ימים. כף יגמור פל אורח חיים מדי חודש בחדשו. וזוהי התיית "בן עולם הבא". נא לפרסם בכתבי פנסיות ובכתבי מדרשות. ובשמחות. וזכר החברים וידידים. וזכות את הרבים התיית "בן עולם הבא" על ידי ימינו "השכחה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים כ"ל לחודש – עמוד ד זוכה לפנים צדיקים!

שיגבה כל אחד לבדו ומניחו וחוזר ומגביה חבירו ומניחו ואם לאו פסולה משום תעשה ולא מן העשוי. הגה: אבל מותר לעשות סוכה תחת מחובר או בית ולהסירו אחר כך ולא מיקרי תעשה ולא מן העשוי הואיל ואין הפסול בסך עצמו (כל בו והגהות אשרי פרק קמא דסוכה):

ג. העושה סוכה למטה בבית תחת הגג שהסירו הרעפים אף על פי שנשארו עדיין העצים הדקים שהרעפים מונחים עליהם כשרה. הגה: וכן מותר לעשות הסוכה תחת הגגות העשויות לפתוח ולסגור ומותר לסגרן מפני הגשמים ולחזור ולפתחן (מהרי"ל) ואפילו ביום טוב שרי לסגרן ולפתחן (אגודה דיומא ומהרי"ו) אם יש להם צירים (דברי עצמו) שסוגר ופותח בהן ואין בזה לא משום סתירה ובנין אוהל ביום טוב ולא משום תעשה ולא מן העשוי רק שיהיה שלא ישב תחתיהן כשהן סגורין שאז הסוכה פסולה:

סימן תרכז – דיני הישן בסוכה, ובו ד' סעיפים

א. (צריך לישיב באויר הסוכה). הישן תחת המטה בסוכה אם היא גבוה עשרה טפחים לא יצא:

ב. הישן תחת הכילה בסוכה אם אינה גבוה עשרה טפחים או שאין לה גג רחב טפח יצא:

ג. העצים היוצאים מארבע ראשי המטה אסור לפרוס עליהן סדין ולישן תחתיו אפילו אם אינם גבוהים עשרה אבל אם אחד יוצא באמצע המטה בראשה והשני במרגלותיה כנגדו ונותנים כלונסות (פירוש עצים ארוכים כעין קנה של רומח) מזה לזה מותר לפרוס סדין עליו ולישן תחתיו משום דאין לה גג רחב טפח למעלה והוא שלא יהיו גבוהים עשרה טפחים ויש מכשירים אפילו בגבוהים עשרה טפחים:

ד. פירס סדין תחת הסכך לנוי אם הוא בתוך ארבעה טפחים לגג כשרה ואם הוא רחוק ארבעה טפחים מן הגג פסולה ואם אינו לנוי אף על פי שהוא בתוך ארבעה טפחים פסולה. (ויש ליהזר שלא לתלות שום נוי סוכה רק בפחות מארבעה לסוכה) (מהרי"ל):

סימן תרכח – דיני סוכה שתחת סוכה, ובו ג' סעיפים

א. סוכה שתחת סוכה העליונה כשרה והתחתונה פסולה והני לי שיוכלה

התחתונה לקבל כרים וכסתות של עליונה ואפילו על ידי הדחק ויש ביניהם עשרה טפחים אבל אם אין ביניהם עשרה טפחים או שיש ביניהם עשרה טפחים אבל אינה יכולה לקבל כרים וכסתות של עליונה אפילו על ידי הדחק התחתונה כשרה אם היא מסוככת כהלכתה אפילו אם העליונה למעלה מעשרים ואם אינה מסוככת כהלכתה ומתכשרת על ידי סכך העליונה צריך שלא יהא סכך העליונה גבוה מן הארץ למעלה מעשרים אמה:

ב. העושה סוכתו בראש העגלה או בראש הספינה אם אינה יכולה לעמוד ברוח מצויה דיבשה פסולה אבל אם יכולה לעמוד ברוח מצויה דיבשה אפילו אם אינה יכולה לעמוד ברוח מצויה דים כשרה:

ג. עשאה בראש הגמל או בראש האילן כשרה ואין עולין לה ביום טוב מקצתה על האילן ומקצתה בדבר אחר אם הוא בענין שאם ינטל האילן תשאר היא עומדת ולא תפול עולין לה ביום טוב ואם לאו אין עולין לה ביום טוב:

סימן תרכט – ממה צריך להיות הסכך, ובו י"ט סעיפים

א. דבר שמסככין בו צריך שיהיה צומח מן הארץ ותלוש ואינו מקבל טומאה אבל דבר שאינו צומח מן הארץ אף על פי שגידולו מן הארץ ואינו מקבל טומאה כגון עורות של בהמה שלא נעבדו שאינם מקבלים טומאה או מיני מתכות אין מסככין בהם. (וכן אין מסככין בעפר) (ר"ן):

ב. וכן דבר שמקבל טומאה כגון שפודין וארובות המטה וכל הכלים אין מסככין בהם ואפילו אם נשברו שלא נשאר בהם שיעור קבלת טומאה:

ג. סיככה בחיצים שאין להם בית קיבול כשירה ושיש בהם בית קיבול פסולה:

ד. סיככה בפשתן שלא נידק ולא ניפץ כשרה דעץ בעלמא הוא אבל אם נידק וניפץ פסולה:

ה. בחבלים של פשתן פסולה של גמי ושל סיב כשרה:

ו. במחצלת של קנים וקש ושיפה וגמי בין שהיא חלקה שהיא ראויה לשכיבה בין שאינה חלקה שאינה ראויה לשכיבה אם היא קטנה סתמא עומדת לשכיבה

ומקבלת טומאה ואין מסככין בה אלא אם כן עשאה לסיכוך. הגה: דהיינו שרוב בני אותה העיר עושין אותה לסיכוך (הרא"ש פרק קמא דסוכה). ואם היא גדולה סתמא עומדת לסיכוך ומסככין בה אלא אם כן עשאה לשכיבה (דהיינו שמנהג המקום לשכב עליה). והני מילי שאין לה שפה אבל אם יש לה שפה בענין שראויה לקבל אפילו אם ניטל שפתה אין מסככין בה. הגה: במקום שנהגו לקבוע מחצלאות בגגין כעין תקרה אין מסככין בהם (כל בו):

ז. יש להסתפק אם מותר להניח סולם על הגג כדי לסכך על גביו. הגה: ולכן אין לסכך עליו ואפילו להניחו על הסכך להחזיקו אסור והוא הדין בכל כלי המקבל טומאה כגון ספסל וכסא שמקבלין טומאת מדרס (מהרי"ל):

ח. לחבר כלונסאות הסוכה במסמרות של ברזל או לקשרם בבלאות (פירוש חתיכות של בגדים בלויים) שהם מקבלים טומאה אין קפידא:

ט. כל מיני אוכלים מקבלים טומאה ואין מסככין בהם:

י. ענפי תאנה ובהם תאנים וזמורות ובהם ענבים אם פסולת מרובה על האוכל מסככין בהם ואם לאו אין מסככין בהם ואם קצרם לאוכל יש לידים תורת אוכל לקבל טומאה וצריך שיהא בפסולת כדי לבטל האוכל והיד ואם קצרם לסיכוך אז אין לידים תורת אוכל ואדרבה הם מצטרפים עם הפסולת לבטל האוכל ואם קצרם לאוכל ונמלך עליהם לסיכוך אין המחשבה מוציאה הידות מתורת אוכל עד שיעשה בהם מעשה שניכר שרוצה אותם לסיכוך כגון שידוש אותם:

יא. מסככין בפנינוג'ו הנקרא בערבי שומר. (והוא מאכל בהמה ואין בני אדם אוכלים אותו אלא לרפואה) (רבינו ירוחם נתיב ח' חלק ב') וכל בו):

יב. סיכך בירקות שממהרין לייבש אף על פי שפסולים לסכך מפני שמקבלים טומאה אין דינם כסכך פסול לפסול בארבעה טפחים אלא כאויר חשיבי לפסול בשלשה ואם אין דרכם לייבש דינם כסכך פסול ופוסלים בארבעה טפחים. הגה: וכל מה שדרכו לייבש בתוך שבעה מיד דיינינן ליה כאילו הוא יבש (ר"ן פרק קמא דסוכה) והוי אויר ופוסל בשלשה אפילו מן הצד. (הגהות מיימוני פרק ד' דסוכה):

הנה מובא פאן ספר שו"תן ערוף אורח חיים מחוץ ל"ב החודש. שמונה עמודים י"ז. כף יגמור פ"א אורח חיים מדי חודש בחדשו. ויזכה ל"היות" בן עולם הבא. נא לפרסם ב"בתי פנסיות וב"בתי מד"שות. ובשמות. ויזכה לחברים וידידים. לזכות את הרבים ל"היות" בן עולם הבא על ידי "ימוד" ה"ה"כה" כ"ל יום. שהוא "תורה לשמה!" וכל המזכה את הרבים כ"ל לחודש – עמוד ה

יג. כל דבר המחובר אין מסככין בו ודינו כדין האילן:

יד. יש דברים שאסרו חכמים לסכך בהם לכתחלה והם מיני עשבים שאינם ראויים לאכילה ואינם מקבלים טומאה וריחם רע או שנושרים עליהם דחיישינן שמא מתוך שריחן רע או שעליהן נושרים יצא מן הסוכה:

טו. וכן אסור לסכך בחבילה מפני שפעמים שאדם מניח חבילתו על גג הסוכה ליבשה ואחר כך נמלך עליה לשם סוכה ואותה סוכה פסולה משום תעשה ולא מן העשוי בפיסול וגזרו על כל חבילה אטו זאת וכיון שמפני זה אסרוהו לא הוצרכו לאסור אלא בחבילה שדרך ליבשה ואין זה בפחות מעשרים וחמשה קנים הילכך כל חבילה שהיא פחותה מעשרים וחמשה קנים מותר לסכך בה ואם עשרים וחמשה קנים או יותר הבאים מגזע אחד וקשרם בראשם השני אינה נקראת חבילה כיון שעיקרן אחד ואם אגד עמהם קנה אחר ויש בין שניהם עשרים וחמשה הויא חבילה. הגה: וכל חבילה שאינה קשורה משני ראשיה שיכולין לטלטלה כך אינה חבילה ומותר לסכך בה (בית יוסף בשם הפוסקים):

טז. חבילה שאין קושרים אותה אלא למכרם במנין ומיד כשיקננה הקונה יתירנה אינה חבילה:

יז. אם סיכך בחבילה והתירה כשרה כיון שאין איסורה אלא משום גזירה אבל חבילה שהעלה ליבש ונמלך עליה לסיכוך שפסולה מן התורה אינה ניתרת בהתרה אלא צריכה נענוע:

יח. וכן אסרו לסכך בנסרים שרחבן ארבעה אפילו הפכין על צדן שאין בהם ארבעה ואם אין ברחבן ארבעה כשרים אפילו הם משופים שדומים לכלים ונהגו שלא לסכך בהם כלל:

יט. פירס עליה סדין מפני החמה או תחתיה מפני הנשר כלומר שלא יהיו עלין וקסמין נושרין על שלחנו פסולה אבל אם לא פירס אלא לנאותה כשרה והוא שיהא בתוך ארבעה לסכך ויש אומרים שסוכה שהיא מסוככת כהלכתה וירא שמא ייבש הסכך או ישרו העלין ותהיה חמתה מרובה מצלתה ופירס עליה סדין שלא תתייבש או תחתיה שלא ישרו העלין כיון שהסדין גורם שעל ידו צלתה

מרובה מחמתה פסולה אבל אם לא כיון בפריסת הסדין אלא להגין מפני החמה והעלין או לנאותה כשרה ובלבד שיהא בתוך ארבע לסכך ומיהו לכתחלה לא יעשה אלא אם כן הוא ניכר לכל שמכוין כדי להגין או שהוא שרוי במים שאז ניכר לכל שאינו שוטחו שם אלא לייבש:

סימן תרל - דיני דפנות הסוכה, ובו י"ג סעיפים

א. כל הדברים כשרים לדפנות (ואין צריך להעמידם דרך גדילתן) (טור). ואפילו חמתה מרובה מצלתה מחמת הדפנות כשרה. הגה: מכל מקום לא יעשה הדפנות מדבר שריחו רע (ר"ן) או דבר שמתייבש תוך שבעה ולא יהא בו שיעור מחיצה (דברי עצמו):

ב. דפנות הסוכה אם היו שתיים זו אצל זו כמין ג"ם עושה דופן שיש ברחבו יותר על טפח ומעמידו בפחות משלשה לאחד מהדפנות ויעמיד קנה (כנגד הכותל) (טור) כנגד אותו טפח ויעשה לה צורת הפתח שיעמיד קנה עליו ועל הטפח וכשרה אף על פי שהקנה שעל גביהן אינו נוגע בהן. הגה: ואם הטפח והדופן מגיע לסכך אין צריך קנה על גביהן (מרדכי והגהות מיימוני פרק ד') ומה שנהגו בצורת הפתח עגולה הוא לנוי בעלמא (כן כתב המרדכי):

ג. היו לה שני דפנות זו כנגד זו וביניהם מפולש עושה דופן שיש ברחבו ארבעה טפחים ומשהו ומעמידו בפחות משלשה סמוך לאחד משתי הדפנות וכשרה וגם בזה צריך לעשות צורת פתח שיתן קנה מהפס על הדופן האחד ויש אומרים שאין זה צריך צורת פתח. הגה: אבל אם איכא דופן שבעה בלא לבוד אין צריך כאן צורת הפתח עד סוף הכותל הואיל ואיכא דופן שבעה שהוא שיעור הכשר סוכה וכל שכן שאין צריכים צורת הפתח כשהדופן שלימה ומה שנהגו בצורת הפתח כשיש לה דפנות שלימות אינו אלא לנוי בעלמא (ר"ן והמגיד פרק ד') וכל בו ובית יוסף בשם מרדכי):

ד. במה דברים אמורים בעושה סוכתו במקום שאין דופן אמצעי כנגדה אבל העושה סוכתו באמצע החצר רחוק מדפנות החצר אף על פי שאין לה אלא שתי דפנות זו כנגד זו די לה בתיקון המתיר בשתי דפנות העשויות כמין ג"ם:

ה. כשהכשירו בשתי דפנות העשויות כמין ג"ם בטפח וצורת פתח אפילו אם יש

בשתי הדפנות פתחים הרבה שאין בהם צורת פתח שכשצטטרף כל הפרוץ יהיה מרובה על העומד כשרה (רק שלא יהיו הפתחים בקרנות כי המחיצות צריכין להיות מחוברים כמין ג"ם) (ר"ן) ובלבד שלא יהא בהם פירצה יתירה על עשר אמות ואם יש בה צורת פתח אפילו ביתר מעשר ולהרמב"ם אפילו יש לה צורת פתח אם יש לה פירצה יותר מעשר פסולה אלא אם כן עומד מרובה על הפרוץ. הגה: ונהגו עכשיו לעשות מחיצות שלימות כי אין הכל בקיאיין בדין המחיצות (כל בו). ומי שאין לו כדי צרכו למחיצות עדיף אז לעשות שלש מחיצות שלימות מארבע שאינן שלימות (מהרי"ל):

ו. נעץ ארבעה קונדסין בין באמצע הגג בין על שפת הגג וסיכך על גבן פסולה ויש מכשירין בנעץ על שפת הגג משום דאמרינן גוד אסיק מחיצתא:

ז. סיכך על גבי מבוי שיש לו לחי (פירוש עץ כמין עמוד) או על גבי באר שיש לו פסין (פירוש קרשי עץ סביבות הבאר לעשות רשות היחיד) הרי זו סוכה כשרה לאותו שבת שבתוך החג בלבד מתוך שלחי זה ופסין אלו מחיצות לענין שבת נחשוב אותם כמחיצות לענין סוכה. (ואין להתיר אלא במקום שלחי ופסין מתירין לענין שבת דאז שייך מגו) (ר"ן):

ח. סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין בין שהיו נראים מבפנים ואין נראין מבחוץ בין שהיו נראים מבחוץ ואין נראין מבפנים כשרה לא היו לה פצימין פסולה מפני שהיא סוכה העשויה כמבוי שהרי אין לה אלא שני צידי האכסדרה ואמצע האכסדרה אין בו כותל ושכנגדו אין לו פצימין (פצים פירוש לחי ומוזוזה). (כל זה הוא לשון הרמב"ם אבל אחרים חולקין ולכן אין לעשות סוכה ככהאי גוונא):

ט. היו דפנותיה גבוהים שבעה ומשהו והעמידם בפחות משלשה סמוך לארץ כשרה אפילו הגג גבוה הרבה ובלבד שיהא מכוון כנגדן ואפילו אינו מכוון ממש רק שהוא בתוך שלשה כנגדו כשרה ואם אינו גבוה אלא עשרה טפחים אפילו אין בדופן אלא ארבע ושני משהויין כשרה שמעמידה באמצע ואמרינן לבוד למעלה ולמטה וחשוב כסתום היו הדפנות גבוהות מן הארץ שלשה טפחים פסולה:

הנה מובא פאן ספר שו"תן ערוף אורח חיים מחולק לפרקי החודש. שמונה עמודים ימים. כך יגמור כל אורח חיים מדי חודש בתדשו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. ויכלל החברים וידידים. לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "התקנה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה"!
זכר המזכה את הרבים כ"ז לחודש - עמוד 1

העושה סוכתו בין האילנות והאילנות דפנות לה אם היו חזקים או שקשר אותם וחיזק אותם עד שלא תהא הרוח מצויה מנידה אותם תמיד ומילא בין האוירים בתבן ובקש כדי שלא תניד אותם הרוח וקשר אותם הרי זו כשרה על כן אין נכון לעשות כל המחיצות מיריעות של פשתן בלא קנים אף על פי שקשרן בטוב זימנין דמינתקי ולא אדעתיה והוה ליה מחיצה שאינה יכולה לעמוד בפני רוח מצויה והרוצה לעשות בסדינים טוב שיארוג במחיצות קנים בפחות משלשה:

יא. עושים מחיצה מבעלי חיים שיקשור שם בהמה לדופן:

יב. יכול לעשות מחבירו דופן לסוכה להכשירה ואפילו ביום טוב ובלבד שלא ידע אותו שהועמד שם שבשכיל מחיצה הועמד שם אבל בחול אפילו אם הוא יודע שפיר דמי. הגה: ואפילו ביום טוב אינו אסור אלא באותן שלש דפנות המתירים הסוכה אבל בדופן רביעית שרי (השגת הראב"ד והמגיד פרק ד' דסוכה). ועיין לעיל סימן ס"ב סעיף ה':

יג. הסומך סוכתו על כרעי המטה והכרעיים הם מחיצות אם יש בה גובה עשרה טפחים מן המטה לסכך כשרה ואם לאו פסולה ואם סמך הסכך על עמודים והכרעיים הם דפנות אפילו אין גובה עשרה מהמטה עד הסכך כשרה כיון שיש עשרה טפחים מהארץ עד הסכך:

סימן תרלא – סוכה שחמתה מרובה מצלתה, ויתר דיני הסכך, ובו י' סעיפים

א. סוכה שחמתה וצלתה שוין מלמעלה פסולה לפי שהחמה מתפשטת בריחוקה ויהיה למטה חמתה מרובה מצלתה אבל אם חמתה וצלתה שוים מלמטה כשרה:

ב. אם ברוב ממנה צלתה מרובה שני משהויין ובמיעוט ממנה חמתה מרובה משהו בענין שכשנצטרף יחד החמה והצל של כל הסוכה יהיה צלתה מרובה מחמתה משהו כשרה. הגה: ויש מחמירין אם הסוכה גדולה ויש מקום שבעה על שבעה שחמתו מרובה אף על פי שבצירוף כל הסוכה הוי הצל מרובה (ר"ן סוף פרק קמא דסוכה):

ג. דרך הסיכוך להיות קל כדי שיראו ממנו הכוכבים הגדולים היתה מעובה כמין בית אף על פי שאין הכוכבים נראים מתוכה כשרה:

ד. היה כיסוי דק מאד שיש בה אויר הרבה אלא שאין שלשה טפחים במקום אחד ובין הכל צלתה מרובה מחמתה כשרה:

ה. היה הסיכוך מדובלל (פירוש מבולבל) והוא הסיכוך שיהיה מקצתו למעלה ומקצתו למטה כשר ובלבד שלא יהיה בין העולה והיורד שלשה טפחים ואם היה ברוחב זה העולה טפח או יותר אף על פי שהוא גבוה משלשה טפחים רואין אותו כאילו ירד למטה ונגע בשפת זה היורד והוא שיהיה מכוון כנגד שפת היורד. הגה: דהיינו שיש באויר שבין התחתון טפח שראוי להוריד העליון ואז כשרה אפילו חמתה מרובה שיהא הצל מרובה כשהחמה באמצע הרקיע (ר"ן פרק הישן ובית יוסף בשם הרמב"ם):

ו. קנים היוצאים לאחורי הסוכה כגון שאחורי דופן אמצעי כולטים קנים מן הסכך ויש בהם הכשר סוכה וצלתה מרובה מחמתה ושלש דפנות כשרה אף על פי שהדופן האמצעי לא נעשה בשבילם אלא בשביל עיקר הסוכה שהוא לפנים ממנו:

ז. וכן הקנים הכולטים מן הסכך לצד הפרוץ ודופן אחד נמשך עמהם כשר אף על פי שעשה דופן על הצדדין יתר על שבעה והוה לן למימר הרי גילה דעתו לעשות כל הסוכה בדפנות ארוכות ודופן אחד שנמשך עם הקנים של סכך אינו מן הסוכה אלא בפני עצמו עומד ונמצא שאין לו אלא דופן אחד שהוא הדופן הנמשך אפילו הכי כשרה:

ח. סככה בשפודין שהם פסולין לסכך בהם ואין בהם ארבעה ואין מהם ארבעה במקום אחד והניח בין שפוד לשפוד כמלא שפוד ונתן שם סכך כשר פסול שאי אפשר לצמצם שימלא כל האויר מסכך כשר ונמצא הפסול מרובה אבל אם העדיף סכך הכשר מעט על הפסול או אם היה הפסול נתון שתי ונתן הכשר ערב או איפכא כשר שאז מתמלא כל האויר מסכך כשר. (ודוקא בסוכה גדולה אבל בסוכה קטנה צריך להיות מן השפודים פחות משלשה במקום אחד) (בית יוסף ומהר"א מפראג):

ט. בית המקורה בנסרים שאין עליהם מעזיבה (פירוש טיט וצורות שמשמין עליהם) ובא להכשירו לשם סוכה די בזה שיסיר כל המסמרים לשם עשיית סוכה או שיטול מביין שני נסרים אחד ויתן

סכך כשר במקומו וכולה כשרה אפילו הנסרים רחבים ארבעה ויש מי שאומר שצריך שלא יהיו הנסרים רחבים ארבעה:

י. סוכה שאין לה גג כגון שהיו ראשי הדפנות דבוקות זו בזו כמין צריף או שסמך ראש הדופן של סוכה לכותל פסולה ואם היה לה גג אפילו טפח או שהגביה הדופן הסמוך לכותל מן הקרקע טפח הרי זו כשרה. הגה: ויש אומרים שהטפח לא תהיה אויר רק מן הדופן או הסכך (הרא"ש בשם ר"י ורמב"ם פרק ד'). וצריך שיהיה בה שבעה טפחים על שבעה בגובה עשרה טפחים (טור). גם גם צריך שיהיו הדפנות לאחר שהם גבוהים עשרה עשויות מדבר שמסככין בהם דהא הם הסכך (ר"ן סוף פרק קמא דסוכה) ואם כל הדפנות מדבר שמסככין בהם מותר לישן אפילו תחת הדפנות (ס"ח בפירוש רבינו ירוחם נתיב ח' חלק א'):

סימן תרלב – דברים הפוסלים בסכך, ובו ד' סעיפים

א. סכך פסול פוסל באמצע בארבעה טפחים אבל פחות מארבעה כשרה ומותר לישן תחתיו מן הצד אינו פוסל אלא בארבע אמות אבל פחות מארבע אמות כשרה דאמרינן דופן עקומה דהיינו לומר שאנו רואים כאילו הכותל נעקם ויחשב זה הסכך הפסול מגוף הכותל ודבר זה הלכה למשה מסיני הילכך בית שנפחת באמצע וסיכך במקום הפחת ונשאר מן התקרה סביב בין סכך כשר לכותלים פחות מארבע אמות כשרה ומיהו אין ישנים תחתיו כל זמן שיש בו ארבעה טפחים במה דברים אמורים בסוכה גדולה שיש בה יותר על הסכך פסול שבעה טפחים על שבעה טפחים אבל בסוכה קטנה שאין בה אלא שבעה על שבעה בין באמצע בין מן הצד בשלשה טפחים פסולה בפחות משלשה כשרה וישנים תחתיו ומצטרף להשלים הסוכה לכשיעור:

ב. אויר בין בגדולה בין בקטנה שוים דבין באמצע בין מן הצד בשלשה טפחים פסולה בפחות משלשה כשרה ומצטרף להשלים הסוכה ואין ישנים תחתיו. הגה: ודוקא שהולך על פני כל הסוכה (רבינו ירוחם נתיב ח' חלק א') או שיש בו כדי לעמוד בו ראשו ורובו אבל בלאו הכי מותר דהא אין סוכה שאין בה נקבים נקבים (ר"ן סוף פרק קמא). והא דסכך פסול פוסל בארבעה ואויר

הנה מובא פאן ספר שו"תן ערוף אורח חיים מחולק ל'חודש'. שמונה עמודים ליום. כף יגמור כל אורח חיים מדי חודש בתדשו. ויופה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות. ובשמות. וכל החברים וידידים. לכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הקב"ה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים כ"ל לחודש – עמוד ז' זוכה לבנים צדיקים!

בשלשה היינו דוקא שהפסיק הסוכה לשתיים ולא נשאר שיעור הכשר סוכה עם דפנות במקום אחד אבל אם נשאר שיעור סוכה במקום אחד המקום ההוא כשר ואף שמבחוץ אם מחובר לו מן הצדדים (טור):

ג. סכך פסול פחות מארבעה ואויר אצלו פחות משלשה אין מצטרפים לפסול הילכך אם אויר שלשה במקום אחד אפילו מיעוט בסכך פסול כשר והני מילי בסוכה גדולה אבל בקטנה שאין בה אלא שבעה על שבעה אם יש בין שניהם שלשה טפחים מצטרפים לפסול:

ד. אם יש סכך פסול שני טפחים ועוד סכך פסול שני טפחים ואויר פחות משלשה מפסיק ביניהם יש להסתפק אם שני הפסולים מצטרפים לפסול הסוכה:

סימן תרל"ג – דין גובה הסוכה, ובו י' סעיפים

א. סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה פסולה בין שהיא גדולה בין שהיא קטנה בין שמחיצות מגיעות לסכך בין שאינן מגיעות אבל עשרים כשרה אפילו כל סוכה למעלה מעשרים כיון שאין בחללה אלא עשרים:

ב. היתה גבוהה יותר מעשרים והוציין (פירוש ענפים קטנים עם העלין שלהם) יורדים למטה אם צלתן מרובה מחמתן כשרה ואם לאו פסולה:

ג. סוכה שחללה יותר מעשרים אמה ותלה בה דברים נאים ועל ידי כן נתמעט חללה לא הוי מיעוט וכן אם מיעטה בכרים וכסתות לא הוי מיעוט ואפילו ביטלם:

ד. מיעטה בתבן וביטלו הרי זה מיעוט ואין צריך לומר עפר וביטלו אבל סתם אינו מיעוט אפילו בעפר עד שיבטלנו כפה:

ה. היתה גבוהה מעשרים וכנה בה איצטבא כנגד דופן האמצעי על פני כולה ובה שיעור סוכה כשרה כל הסוכה אפילו מהאצטבא והלאה:

ו. אם כנה האיצטבא מן הצד אם יש מן האצטבא עד כותל השני פחות מארבע אמות כשרה על האצטבא דוקא ואם לאו פסולה:

ז. אם כנה האיצטבא באמצע אם יש ממנו לכותל לכל צד פחות מארבע אמות כשרה על האיצטבא אפילו אם גבוהה יותר מעשרה ואם יש בינה לכותל ארבע אמות פסולה אפילו האיצטבא גבוה עשרה:

ח. סוכה שאינה גבוהה עשרה טפחים פסולה:

ט. היתה גבוהה מעשרה והוציין יורדין לתוך עשרה אפילו אם חמתן מרובה מצלתן פסולה אבל אם הנויין יורדין לתוך עשרה אינם פוסלים:

י. היתה נמוכה מעשרה וחקק בה להשלימה לעשרה ויש בחקק שיעור הכשר סוכה אם אין בין חקק לכותל שלשה טפחים כשרה יש ביניהם שלשה טפחים פסולה:

סימן תרל"ד – שלא תהיה פחות מן שבעה על שבעה, ובו ד' סעיפים

א. סוכה שאין בה שבעה על שבעה פסולה ולענין גודל אין לה שיעור למעלה:

ב. אם היא עגולה צריך שיהא בה כדי לרבע שבעה על שבעה:

ג. יש בה שבעה על שבעה ונתן בה בגדים לנאותה וממעטים אותה משבעה על שבעה פסולה:

ד. מי שהיה ראשו ורובו בסוכה ושלחנו חוץ לסוכה ואכל כאילו לא אכל בסוכה אפילו אם היא סוכה גדולה גזירה שמא ימשך אחר שלחנו:

סימן תרלה – דין סוכת גנב"ך ורקב"ש, ובו סעיף אחד

א. סוכה אף על פי שלא נעשית לשם מצוה כשרה והוא שתהיה עשויה לצל כגון סוכת נכרים נשים בהמה כותיים רועים קייצים בורגנין שומרי שדות אבל סוכה שנעשית מאליה פסולה לפי שלא נעשית לצל לפיכך החוטט בגדיש ועשהו סוכה אינה סוכה שהרי לא עימר גדיש זה לצל (ומה שעושה אחר כך הוי תעשה ולא מן העשוי) (טור). לפיכך אם עשה בתחילה כשנתן שם הגדיש חלל טפח במשך שבעה לשם סוכה וחטט בו אחר כך והשלימה לעשרה כשרה שהרי נעשית סכך שלה לצל ואם הגדיש גדול ולא הניח אלא חלל טפח במשך שבעה ושוב חקק בה הרבה ועשה בה סוכה גדולה אינה כשרה כולה על ידי משך שבעה שהניח תחלה ואם חקק משני צדדים ארבע אמות יותר על השבעה אף השבעה פסולה דסכך פסול פוסל מן הצד בארבע אמות. הגה: ואין לעשות הסכך קודם שיעשה הדפנות ואם עשה טפח סמוך לסכך מותר לסכך קודם שיעשה שאר הדפנות כמו בחוטט בגדיש (הגהות מיימוני פרק ה')

כשמעיין בשולחן ערוך שהם רבותיו לידע מקור הדין, אז מובטח לו שהוא בן עולם הבא, להיות לעולם קיים במדרגת קדוש!

וצריך לעיין בפוסקים ובשולחן ערוך שהם רבותיו ולידע מקור הדין זהו עיון הלכה דקאמר (האר"ז"ל), כי אז הליכות עולם לו, אל תיקרי הליכות אלא הלכות, ומובטח לו שהוא בן עולם הבא (סוף גדה), להיות לעולם קיים במדרגת קדוש כדאמרינן. (הנהגות צדיקים – דברי מוסר מרבי נפתלי כ"ץ זצ"ל)

הנה מובא פאן ספר שו"ת ערוך אורח חיים מחולק ל"ב חלקי החודש. שמונה עמודים ליום. כך יגמור כל אורח חיים מדי חודש בתדוש. ויזכה להיות "בן עולם הבא". נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. ובשמחות. וליקרי החברים וידידים. לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הלכה" בכל יום. שהוא "תורה לשמה" וכל המזכה את הרבים כ"ל לחודש – עמוד ה

